

Församling på villovägar - del 2

[Spara som PDF](#)

Om vår och församlingarnas kraftlöshet och om hur vi kan hitta tillbaka till Guds kraft.

Inspelningen och texten är från 2005 då jag sände närradio i Alingsås.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan.

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Innehåll

1. [Inledning](#)
 2. [Förkrosselse och ödmjukhet](#)
 3. [Vad är det mer som saknas?](#)
 4. [Kraften fullkomnas i svaghet!](#)
 5. [De första kristna!](#)
 6. [Paulus egen kamp](#)
 7. [Guds barn eller lekbollar för människors läror](#)
 8. [Under och tecken ingen kvalitetsstämpel](#)
 9. [Summering](#)
-

1. Inledning

Temat i denna text är "Församling på villovägar" och hur

vi kan hitta tillbaka till Guds kraft och lägga en rätt grund för väckelse. Detta är del 2. Har du inte läst del 1 kanske du bör göra det också. Den [finns här](#). Men det går bra att göra efteråt. Budskapet är främst riktat till oss som är kristna. Men jag tror att även du som ännu inte tagit steget fullt in i det kristna livet kan få något till dig om hur livet är tänkt att levas enligt Bibeln.

När jag läser i min Bibel så ser jag att det är väldigt mycket som vi kristna gör helt tvärt emot vad Jesus sa att vi skulle göra. Man ser det samma i Paulus undervisning i Bibeln. Och det är tyvärr på samma sätt i många av de kristna sammanhang som anses vara väldigt andliga eller som anser sig själva vara väldigt andliga. Vi lever inte det liv Jesus kallar oss att leva om vi vill vara hans lärjungar och tjänare. Vi har blivit en "Guds församling på villovägar". Det är precis som på kung Josias tid. Och så har vi istället anpassat budskapet till våra begär av alla olika sorter.

Vi är många som längtar efter väckelse i Alingsås och i Sverige. Men skall vi få uppleva väckelse så tror jag att vi måste bli läsare igen i det här landet. Vi måste hitta tillbaka till vad Bibeln säger i sin helhet och förkrossas över det tillstånd som jag, du och alla kristna befinner oss i. Vi måste återupptäcka väckelsens förutsättningar och överlämna oss till Gud på ett sådant sätt att han verkligen är herre över allt i våra liv.

De två huvudproblem som jag tar fram i dessa två texter är dels vår **självupptagenhet** (del 1) och dels vår ovilja att acceptera **svaghet** (denna del 2), detta trots att Jesus sagt att vårt egenliv måste dö om vi skall vara lärjungar och trots att det är i just svagheten som Guds kraft kan komma till sin fullhet. Jag tror att i dessa två omständigheter ligger mycket av orsaken till varför vi kristna tappat mark så katastrofalt och blivit så kraftlösa.

2. Förkrosselse och ödmjukhet

I del 1 skrev jag alltså om vår självupptagenhet. Om du inte har läst den så gör gärna det och läs gärna även profeten Haggais bok i GT. Där finns ett rakt och starkt väckelsebudskap till oss moderna kristna. I denna del 2 skall vi kika på det faktum att kraften fullkomnas i svaghet. I Jesaja 57:15 står det att "Gud bor hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande". Det här är den svaghet Gud vill få oss till så att hans kraft blir fullkomlig i oss. Hur många kristna känner du som verkligen är uppriktigt förkrossade och har en ödmjuk ande? Det är där Gud bor och har sitt tempel. Vi kan fråga oss hur vi kommer dit hän? Är det ett ögonblicksverk, eller är det just detta som helgelse vill åstadkomma under en längre tids process? Och hur verkar i sådant fall en sådan helgelse? Jag tror att vi kan ha förlorat något här. Och i sådant fall har vi förlorat helgelsens välsignelser. En del av oss flyr från all svaghet och lever i tron att vi i Jesu namn skall gå emot alla motgångar. Det resulterar i att vi blir hårda och kalla. Men tänk om Gud använder motgångar för att plocka ner vår egen styrka för att ge oss det ödmjuka och förkrossade hjärta där han kan ta sin boning. Somliga har dock blivit helt tillintetgjorda under tunga bördor, med självömkan och knotande som resultat - eller så var det omvänd ordning som gällde!? Vi skall läsa ett bibelord som vi också kan ha med oss i tanken under resan. Det är från Matt 3:11, och det är Johannes döparen som ropar ut vad Jesus skall göra med oss:

Matt 3:11: "Jag döper er i vatten till omvändelse, men den som kommer efter mig är starkare än jag. Han skall döpa er i Helige Ande, och i **eld**."

I dag pratar vi sällan om andedopet, och det inte många kristna som kan vittna om att de upplevt det. Men vi talar ännu mindre om dop i **eld**. Kanske vi tror att elden ingår i andedopet och att det är något i stil med att brinna i tron eller "sprattla i anden". Vi skall ha ordet om eld-dopet med oss i tanken och fråga oss vad det är.

3. Vad är det mer som saknas?

Grunden för att vi skall kunna leva i gemenskap med Gud och bli fyllda av hans kraft är att vi tagit emot Jesus som Herre i våra liv och blivit pånyttfödda. När man blir pånyttfödd är man förklarad rättfärdig av Gud och ses då som en ny skapelse. Då tänds också ett ljus inombords och hjärtat fylls med en helt ny glädje. Att det här är sant vet jag för jag har själv upplevt det. Har du inte upplevt detta kan du med en enkel och uppriktig bön och omvändelse lägga över ditt liv

till Jesus, så skall han möta dig och föda dig på nytt.

Men vi behöver också få del av hans Helige Ande. I pånyttfödelsen så tänds visserligen ett nytt liv, men man kan ändå känna att det gamla livet – som ju finns kvar – har övertaget på något sätt. Man kommer liksom inte över backkrönet. Därför behöver vi också få ta emot dopet i den Helige Anden. I det får vi kraften som liksom puttar oss över backkrönet så att vi får kraft att leva efter Guds vilja. Att andedopet är en verklighet vet jag för det har jag också fått uppleva liksom som många, många andra kristna. Andedopet har alltså många fått uppleva, men vi ser ändå inte Guds kraft verksam i våra liv på ett sådant sätt som vi läser om i Bibeln. Om vi nu blivit av självupptagenheten, som jag skrev om i del 1, vad är det då som hindrar Guds kraft i våra liv trots att vi är både pånyttfödda och andedöpta?

Jag har egentligen redan svarat på den frågan. Men först skall jag ställa några andra frågor:

- Tror du att det är brist på kunskap som gör att vi inte vandrar maximalt i Guds kraft?
- Är detta en kunskapsfråga? Är det så Guds rike fungerar? Måste man gå på bibelskola för att bli en gudsman/-kvinna?
- Eller tror du att det är vår egen eller vår kollektiva synd som står i vägen?

Om vi svarar ja på dessa frågor så finns risken att vi tror att vi måste förtjäna Guds kraft, eller att bara vissa duktiga människor kan få den. Då tror vi inte längre att Gud kan ge gåvor till alla sina ofärdiga barn av nåd. Och vi kommer bort från det faktum att bara den som är som ett barn kan ta emot Guds rike. Nej, Gud ger gåvor och kraft till oss trots att vi inte är fria från synd och trots vår okunskap, precis så som föräldrar gör med sina älskade men olydiga barn. Har vi lagt vårt liv i Jesus händer så kan vi tillgodoräkna oss **Jesu** rättfärdighet och syndfrihet. Och så länge vi håller oss till Jesus så accepterar Gud oss **som om** vi vore syndfria.

Att kunna leva det liv Gud har tänkt för oss är egentligen inte heller en undervisningsfråga. Abraham gick knappast i någon bibelskola. Men det har tyvärr blivit en undervisningsfråga eftersom vi trasslat in oss i så mycket underliga föreställningar och villoläror av olika slag. Därför tror jag att det måste till lite undervisning för att trassla ut oss. Men vi får inte älska undervisning så mycket att vi blir lekbollar och dras med av olika lärovindar. Det är inte med vår tro som det är i hemliga och ockulta sällskap att vi skulle vara beroende av att få

del av några hemliga esoteriska läror, läror som bara lärs ut till de invigda eller till de som betalar. Den kristna tron skall man egentligen inte kunna tjäna pengar på eftersom Gud är den som ger oss allt vad vi behöver. Bara vi har tålamod att invänta det Gud har och kan acceptera det han har för oss. Det kristna livet handlar ju egentligen bara om att tacka Ja till Guds erbjudande i Jesus Kristus, att lägga hela sitt liv i Jesu händer, och sedan genom förtröstan vandra i den plan han har för oss oavsett vad det innebär av framgångar, segrar, motgångar eller svårigheter. Problemen är inte mina utan hans. Det står ju så här i Bibeln:

Matt 6:33 "Sök först Guds rike, så skall ni få allt det andra."

Fil 2:13 "Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske."

Alltså allt det andra som vi brukar söka först, skall vi helt enkelt få, om vi istället före allt annat söker det som vi inte brukar söka först – nämligen Gud själv. Och tänk att det är Gud som fixar både vår vilja och gärningarna som det står i Fil 2:13!!

Nu kanske vi lever efter detta men ändå inte ser Guds kraft som vi borde. Vad kan det då vara som står i vägen? Ja, det här är något som har gått upp för mig som en slags uppenbarelse för ett tag sedan, trots att det alltid stått att läsa klart och tydligt i Bibeln. Så här är det:

Det är brist på svaghet som gör att vi inte rör oss i Guds kraft på ett sådant sätt som vi borde!

Tycker du att det låter hemskt? Brist på svaghet...? Ryggar vi tillbaka för det? "Min nåd är nog för dig ty kraften fullkomnas i svaghet" svarade Gud när Paulus tre gånger hade bett Gud att ta bort något som plågade honom och gjorde honom svag. Men Gud svarade så, och sedan accepterade Paulus denna plåga eftersom han då förstod meningen med den. Så står det i 2:a Korintierbrevet kapitel 12. Paulus t.o.m. jublade över sina lidanden eftersom de gav tålamod, fasthet och hopp (Rom 5:3-4). Kraften får vi i andedopet, men i svaghet **fullkomnas** kraften. Den liksom finslipas och växer till när vi blir svaga. Gud får hela utrymmet. Man kan då fråga sig: är det denna nödvändiga svaghet som vi får genom att också döpas i eld, som Johannes döparen sa? Ja, jag tror det. Men vad kan då den här elden vara för någonting? Har vi missat något här i vår tid?

4. Kraften fullkomnas i svaghet!

Kraften kan alltså bara komma till sin absoluta fulländning hos den som lever med svaghet. Detta kan också sägas så här: "Guds kraft kan bara bo i en tom och bräcklig lerkruka". Och vi borde vara sådana lerkrukor. Är du en sådan kruka, eller är du en reslig troshjälte som aldrig erkänner några brister, sjukdomar eller svagheter? Då kan du inte få del av den kraft som verkade på apostlagärningarnas tid!

Du kanske redan har fått del av Guds kraft genom den Helige Ande, men kraften fullkomnas sedan i svaghet, säger alltså Gud. Inser du hur gärna vi försöker fly undan svagheter av allt slag? Även jag gör det så klart. Vi vill hellre vara pansarhårda stridsvagnar i Herrens armé än några fåniga och bräckliga lerkrukor. Hur mycket har vi inte trott att vi måste vara några slags väldiga och heliga apostlar, proppfulla av andliga kunskaper, för att tjäna Gud på ett kraftfullt sätt? Och hur mycket upphöjer vi inte sådant som vältalighet, utbildning, meriter, skönhet, framgång, hälsa och rikedom. Allt det här är sådant som vi gärna vill ha med oss på slagfältet med Gud. Men hur levde egentligen Jesus, apostlarna och de första kristna? Och vad är svaghet och dop i eld? Är det förföljelse? Vi tänker oftast bara på ren förföljelse som ett lidande som vi måste acceptera. Men kan det vara fler saker? Kan det även innebära att utsättas för kroppsligt och själsligt lidande? Kan det till och med vara att göra bort sig som kristen? Själv tror jag att Gud kan använda allt sådant som åstadkommer den svaghet som är nödvändig för att vi skall bli så förkrossade och ödmjuka att Gud kan ta sin boning i oss. Vi kan inte bara avfärda det som är obekvämt.

Du skall nu få läsa en berättelse om hur de första kristna kanske levde:

De första kristna (?)

"De första kristna levde i stora segrar och triumferade över allt ont, över alla brister, över allt motstånd och över alla svårigheter. I Jerusalem hade den första kristna församlingen byggt ett "Living Word Bibel Center" där man samlade stora skaror från hela världen till olika konferenser. Man bedrev både bibelskola, helandeskola och universitet. Gud välsignade församlingen storligen både materiellt och andligt så att de kunde skicka ut missionärer och evangelister över hela världen. Missionären Paulus, som av Herren hade fått ett eget kryssningsfartyg, reste runt i hela medelhavsregionen på missionsuppdrag och evangelisationssatsningar och talade om alla under han hade fått va med om. Han fyllde hela idrottsarenor med folk vart han än kom.

Tiotusentals människor kunde söka sig fram till förbön under ett enda möte. Paulus liv var en vandring från bergstopp till bergstopp, och han blev oerhört omtyckt vart han än kom. Folk offrade därför också gladeligen stora summor till Paulus kampanjer. Församlingarna som grundlades kunde pga den goda ekonomin skaffa sig den ene efter den andre läraren. Ofta tog man in förkunnare från Amerika till sina kampanjer. De enskilda kristna hade omåttlig tillgång till både bibelskolor, kristna pocketböcker, videoband och TV-kanaler, vilket gjorde att kunskapsnivån var väldigt hög. Detta gjorde i sin tur att de kunde stå emot varje villolära och snabbt avslöja avvikelser i den sanna kristna tron. Man samlades till olika helandekonferenser och lovsångshelger runt om i regionen. Gud välsignade alla med framgång, fullkomlig hälsa och god ekonomi för att de utomstående skulle se att 'Gud är en god Gud'. Det var med andra ord ett överflödande liv i fullkomlig seger och triumf som de första kristna levde. Allt till Guds ära!"

Känner vi igen den här typ av kristendom? Ja, om vi ser oss runt i världen i dag men inte när vi ser i Bibeln hur de första kristna faktiskt levde. Den andliga kraften var stakare då än vad den någonsin kanske har varit i historien, men omständigheterna var helt annorlunda. Skall vi då säga att de första kristna ännu inte hade hittat fram till det överflödande liv Gud ville ge dem? Att vi nu i ändens tid har hittat dit? Eller är det vi som är ute på villovägar? Kanske vi borde gå till korset och fråga Jesus hur det är ställt med oss? I vårt överflöd är vi kanske enormt andligt fattiga...? Vad är det vi predikar på "väckelsemötena" idag? Är det salt och ljus? Är det om synd, omvändelse, förkrosselse och Guds nåd? Eller fokuserar vi på bekvämligheterna som vi vill ha av Gud? När vår situation stämmer med Bibeln jämför vi oss gärna, men när den inte stämmer bortförklarar vi helst skillnaden. Eller så uppstår nya läror som är baserade på några få verser i Bibeln och på någon utombiblisk uppenbarelsekunskap som godkänner själviskhet, materialism, överflöd och egen styrka. Låt oss nu se vad Bibeln egentligen säger om de första kristna, hur Guds kraft verkade genom dem, och så försöka hitta hur Gud vill att vi skall leva även idag.

5. De första kristna !

Fattigdom och utsatthet

Församlingen i Jerusalem – med Petrus, Johannes och Jesu bror Jakob i spetsen – levde i fattigdom (Rom 15:25-31, 2 Kor 8:14). Man sålde det man ägde och hushållade med dessa tillgångar för att ingen skulle lida någon nöd (Apg 4:34-35). Men man blev också beroende av bidrag utifrån. Paulus vädjade till de församlingar som han grundat att bistå församlingen i Jerusalem med understöd. Han nämner i 1 Kor 8:1-2 att församlingen i Makedonien också levde i djup fattigdom men att detta istället gjorde dem överflödande rika på hängivenhet. Aldrig nämner Paulus att fattigdomen berodde på någon brist i tron. Tvärtom gjorde nöden att de överflödade av Jesu liv. Paulus ansåg inte att den kristna tron lönar sig vad gäller materiellt överflöd. Gud ger oss vad vi behöver och det skall vi vara nöjda med. I 1 Tim 6:3-10 så säger han att de som vill bli rika råkar ut för frestelser och snaror och hamnar därmed i fördärvet. Vi kan också se på vilka församlingar det är som Jesus berömmar i Uppenbarelseboken. Så här säger Jesus till församlingen i Smyrna, i Upp 2:8:

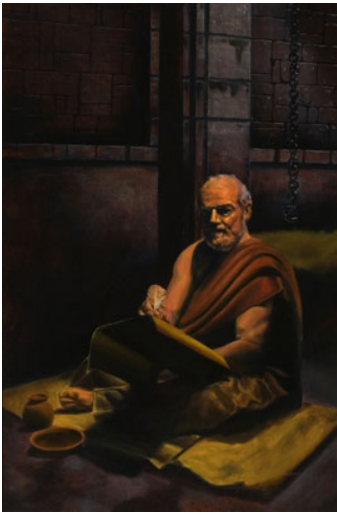
"Så säger den förste och den siste, han som var död och har fått liv igen: Jag känner ditt **lidande och din fattigdom**, men **du** är rik.

Och till församlingen i Filadelfia säger han i Upp 3:7:

"Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit en dörr stå öppen för dig, en dörr som ingen kan stänga, ty din **kraft är ringa** och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn."

Det är alltså de två församlingar som är fattiga, lidande och kraftlösa som har klarat sig undan avfall. Motgångarna kanske rent av var en förutsättning för att de hade kunnat bevara troheten. De andra församlingarna, som troligen var etablerade och rika, de hade avfallit och blivit trolösa.

6. Paulus egen kamp

Paulus själv fick lida oerhört för att kraften i hans liv inte skulle vara hans utan komma från Herren (2 Kor 4:7-11). Han fick lida skeppsbrott tre gånger och en gång ligga i vattnet i ett helt dygn. Han fick utstå faror bland rövare, på floder, i öknar och på hav. Han fick utstå fattigdom, hunger, törst, nakenhet, kyla, vaknätter samt dessutom den betungande våndan av att ha omsorgen om bristfälliga församlingar (2 Kor 11:25-28). Även om Paulus också fick utstå mycket förföljelse, så är dessa uppräknade motgångar inte att anse som förföljelse pga tron. Det är bara en massa jobbiga motgångar. Men de verkade så att Paulus blev försvagad i sin egen kraft. Och observera att detta är en svaghet han berömmar sig av när han inför korinterna försvarar sitt apostlaämbete (2 Kor 11:30), "ty kraften fullkomnas i svaghet" (2 Kor 12:9). Vi kan tycka förföljelse pga. tron är motgångar vi måste räkna med, men andra motgångar skall vi gå emot i Jesu namn. Så tänkte inte alltid Paulus. Allt samverkade till det bästa. Och han var liksom beroende av svaghet för att Guds kraft skulle få vara stor i honom. Här finns en hemlighet som vi har tappat bort ganska ordentligt!

Paulus var inte heller någon kraftfull, vältalig eller vis talare (2 Kor 11:6). Svag och rädd stod han upp inför korinterna (1 Kor 2:3-5). Men detta såg han som vinst för att Kristi kors inte skulle förlora sin kraft. I 1 Kor 1:17 står detta väldigt tydligt:

"Ty Kristus har inte sänt mig för att döpa utan för att predika evangelium, och det inte med vishet och vältalighet, **så att Kristi kors inte förlorar sin kraft.**"

Tänk att en fin predikan enligt konstens alla regler alltså kan stå i vägen för Guds kraft!! Det var i alla fall Paulus rädd för. Han avstod därför från att komma med världslig vishet och vältalighet. Så för att Guds kraft skall få framgång genom vårt liv måste vår egen kraft hållas nere av motgångar och nöd. Det är också så

helgelsen verkar. Detta är också tydligt då Paulus berättar om de stora uppenbarelser han fått vara med om. På grund av dessa fick han en törntag (ett lidande av något slag) som skulle hålla högmodet och stoltheten borta. Känns det här förhållningssättet igen bland de stora uppenbarelsernas förkunnare av i dag? Nej, de får istället var sitt jetplan pga. av de stora uppenbarelserna, och stora andliga framgångar, upplevelser och kraft används ofta som rekommendationsbrev. Man kommer från en konferens till den andra där man berättar om alla de stora tingen man gjort på tidigare ställen - för att sätta sig själv i respekt antar jag.

Paulus rekommenderade inte gärna sig själv. Inte heller skröt han om sina enorma upplevelser. Begrunda det faktum att Paulus fick utföra en mängd under och tecken och att han blev uppryckt till "tredje himlen" en gång där han fick höra enorma ord från Herren, och ÄNDÅ skriver Paulus knappt något om detta i alla sina brev! Vi ser inte heller att hans undervisning är påverkad av dessa väldiga erfarenheter; han förkunnade istället jämt och ständigt Kristus såsom korsfäst och vi med honom. Han valde medvetet att ligga lågt så att kraften skulle vara Guds och inte hans egen. Enda gången vi ser skymten av hans erfarenhet av tredje himlen är när han i ett privat brev till församlingen i Korint kände sig pressad att nämna detta. Då nämner han det liksom i tredje person, och han tycker då att han är en dåre som nämner detta. Om Paulus nu ville framhäva något till sin fördel, så var det sin svaghet.

Inte heller var det så att Paulus var uppskattad i alla läger. I andra Tim 1:15 säger Paulus "Som du vet, har alla i Asien vänt sig bort ifrån mig". Det hade de säker gjort just för att Paulus predikade sanningen, men i Asien tyckte man den var för obekväm.

Paulus var också bekant med sjukdom. I Apg 16:6 nämner Lukas att den Helige Ande hindrade Paulus från att komma till Asien. Han tog då istället vägen genom Galatien. I Gal 4:13 berättar Paulus själv om denna händelse men säger då att det var pga. kroppslig svaghet han kom till Galaterna. Ljuger Apostlagärningarnas författare Lukas då? Nej, det måste vara så att Gud kan sända sjukdom för att få till stånd något i vårt liv. Vi får alltså räkna med sjukdomar ibland. Men vi får också räkna med helande ibland. Men kastar man sig i Jesu namn över varje sjukdom så kanske vi går emot Guds vilja om man lär av det här. Man måste istället leva så nära Jesus att man handlar utifrån vad han vill i varje ny situation och inte handla efter ett lärosystem. Tror man att alla sjukdomar skall befallas bort i tro, så finns risken att man ser ner på de sjukas tro. Detta är vad Paulus tar upp i Gal 4:14:

"Fastän min svaga kropp kunde ha inneburit en frestelse för er, så föraktade ni mig inte eller avskydde mig, utan ni tog emot mig som en Guds ängel, ja, som Kristus Jesus."

Kämpar du med svagheter av olika slag så kan du glädja dig över att Guds kraft kan vara som allra starkast när du har det just på det sättet. Gud kanske kallar dig till djup bön i sådana lägen. Lever vi i den sanningen så kanske vi både uthärdar smärtan och kan uträtta stora ting för Gud. Det är inget roligt liv att jämt sörja över smärta och motgångar och tro att Gud inte är hos mig, eller känna att det är min tro som brister. Accepterar man däremot sin situation och överlåter till Gud att ta bort plågorna efter sin planering, då har man vunnit en stor seger redan i det. Är du beredd att leva detta överlåtna liv med Jesus? Då skall korsets kraft börja flöda i dig!

7. Guds barn eller lekbollar för människors lärör

Eftersom vi sett att undervisning av olika slag kan förvränga Bibelns budskap om självupptagenhet och svaghet så skall vi titta lite på det här med kunskap och undervisning också. Bibeln säger klart att även en dåre (en okunnig) skall hitta rätt på den heliga vägen (Jes 35:8). Det måste betyda att kunskap inte är det viktigaste för att navigera rätt. Tvärtom kan vishet och kunskap förleda oss.

Jes 47:10: "Det var din vishet och din kunskap som förledde dig, och du sade i ditt hjärta: 'Jag och ingen annan'."

Aposteln Jakob säger **inte** i sitt brev i kapitel 1:5 att om någon brister i visdom så skall han köpa senaste boken eller gå på Teologisk seminarium. Nej, han säger att man skall be till Gud, så skall Gud ge visdom. Gud själv har ju sagt:

- "Ty det är Herren som ger vishet" (Ords 2:6)
- "Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra, jag vill ge dig råd" (Ps 32:8)
- "Den som fruktar Herren får undervisning av honom" (Ps 25:12)

Så som Gud främst ger oss insikt är att han i pånyttfödelsen ger oss ett förvandlat hjärta/sinnet där hans stadgar står inskrivna. Ingen skall då behöva undervisa sin bror (Heb 8:10-11). Det är den Helige Anden som gör detta (Hes 36:26-27).

Den Helige Anden skall lära oss allt, och vi behöver ingen lärare säger Jesus och evangelisten Johannes (Joh 14:26, 1 Joh 2:27). En är vår lärare, Kristus (Matt 23:10). Detta är löften som vi inte lever efter idag när bildning är så enormt högt stående i kurs – även bland kristna. Vi tror inte att det räcker med Guds "simpla" löften. Och så springer vi iväg.

Gud undervisar oss också genom Bibeln (Ps 103:105). Där finns den kunskap vi behöver för att bli räddade (2 Tim 3:15-16). Men i detta sammanhang skall man komma ihåg att de första kristna inte hade tillgång till Nya testamentet. En del av de hednakristna hade kanske inte ens tillgång till de gamla judiska skrifterna som utgör vårt Gamla testamente. De fick klara sig med den grundläggande undervisning de hade fått av apostlarna och med den Helige Andes ledning. Med tiden fick de brev från apostlarna som gav tillrättavisning, vägledning och uppmuntran. Men Bibeln är så klart viktig ändå. Den är våra fötters lykta och ett ljus på vår stig (Ps 119:105). Jesus är Ordet som blev kött och det sanna brödet som kom ner från himlen. Och genom att inta vårt dagliga manna – Ordet – så får vi dagligen del av Jesu liv.

Paulus varnar för en tid när människor samlar åt sig mängder av lärare för att få höra sådant som kliar i öronen (2 Tim 4:3-4). Det Paulus beskriver liknar mycket vår tid. Vi slänger ut oerhört mycket pengar och tid på att lyssna på den ene efter den andre läraren via konferenser, TV, böcker, Internet, m.m. De löften Gud har gett räcker liksom inte, utan vi vill få mer och mer av ny eggande kunskap. Men Paulus uppmanar oss att i kärlek hålla fast till sanningen och inte drivas hit och dit av olika lärovindar (Ef 4:14-15). I Jes 55:1-3 finns Guds erbjudande klart och tydligt, och gratis är det också.

Jes 55:1-3: "Hör på, alla ni som törstar, kom hit till vattnet, och ni som inte har pengar, kom hit och köp säd och ät. Ja, kom hit och köp säd utan pengar och för intet både vin och mjölk. Varför ger ni ut pengar för det som inte är bröd, era inkomster för det som inte kan mätta? Hör på mig, så skall ni få äta gott och njuta av utsökt mat. Böj ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva!"

Vilka ord!! Och vad billigt och enkelt Gud har tänkt ut det för oss! Bibeln är den fullvärdiga kost med alla vitaminer du behöver för att växa som kristen. Allt det andra är snabbmat (eller i värsta fall förgiftad mat) som kanske kan få i gång oss, men precis som det är med snabbmaten på McDonalds är det med den kristna snabbmaten. Äter du bara sådant så blir du med tiden fet, slö och färglös och kan inte röra dig i den riktning Gud vill.

8. Under och tecken ingen kvalitetsstämpel

Nu kan man undra vad det kan vara som får oss att lyssna till undervisning som inte är helt biblisk. Varför vi går på det? Bibeln säger att tecken och under ofta är det som falska profeter fånglar med. När Paulus talar om att satan förklarar sig till en ljusets ängel gör han det i samband med att han talar om falska apostlar. De uppträder som om de tjänar rättfärdigheten men de utnyttjar och suger ut församlingarna och sprider en felaktig lära om Jesus (2 Kor 11:4-13). Det är dessa falska förkunnare som också Jesus varnar för och som han kommer att visa bort på den yttersta dagen. Vi kan läsa ett mycket starkt bibelord i Matt 7:21:

"Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!"

Observera att dessa falska förkunnare åberopar att de har gjort under och tecken i Jesus namn, och att Jesus inte förnekar det. Vad Jesus i stället säger är att han **aldrig** känt dem. De har alltså gjort tecken och under med hjälp av Jesu namn men ändå inte efter hans vilja. De har alltså inte vandrat med Jesus även om det måste ha sett ut så. Den här gruppen skulle jag vilja kalla för de "underfokuserade" som frossar i andliga kraftgärningar. Här är inte omvändelse i fokus och det är alltså inte frågan om genuin väckelseförkunnelse. Här måste vi se upp! Inte alla som säger Herre, Herre skall komma in i himmelriket, utan bara de som gör Guds vilja. Se alltså upp med vilka du följer efter! På frukten skall du känna trädet säger Jesus (Matt 7:16-21). Men tecken och under är **inte** den frukt vi skall kolla efter. I Gal 5:22-23 finns en utförlig beskrivning av Andens frukt. Där ser du hur den som är fylld av Guds Ande uppför sig. Detta är **en första kvalitetskontroll** du kan göra. Gud bor endast hos den som har ett ödmjukt och förkrossat hjärta står det i Bibeln. Och ser du inte ett sådant hjärta hos någon som menar sig tjäna Gud, så skall du fråga dig vad det då är som bor i den personens hjärta. Detta är **en andra kvalitetskontroll**. **En tredje kontroll** du kan göra är att undersöka om det som lärs ut och förmedlas är i full överensstämmelse med Bibelns hela undervisning.

Jag har i denna del 2 och i tidigare del 1 försökt

beskriva vad jag anser att Bibeln säger om vad som kan stå i vägen för Guds kraft i våra liv och för väckelse. Jag ser att vi på många sätt inte lever så som Bibeln säger att vi skall leva. Det ena stora hindret är vår själviskhet, att vi så ohejdat satsar det mesta av vår tid och våra resurser på saker som bara är till för vår egna njutning. Och vi har sett i Haggais bok i GT att Gud håller tillbaka sin Ande och sina välsignelser om det är på det sättet.

Det andra hindret är att vi har valt att följa en livsstil som helt följer minsta motståndets lag. Vi förkastar svaghet och motgångar av allt slag, trots att Gud sagt att **hans kraft fullkomnas i vår svaghet!** Vi har missat det faktum att vi alla måste döpas i både den Helig Ande och i **eld!** Elddopet är den eld som håller smältdegeln brinnande i våra liv. I pånyttfödelsen har Gud planterat in guld i oss. Men för att detta skall renas och bli det enda som blir kvar så måste vi upphettas i smältdegeln. Utan hetta blir det ingen rening av guldet, och utan rening blir det inget helgat liv. När Gud opererar bort cancersvulsterna i vårt liv gör han det utan bedövning. Vi ligger inte och sover sött under operationen. Men han gör det varsamt och det är inte värre än att vi klarar av det. Resultatet är helt enastående!!!

Alla har vi vårt mörker och vår natt att passera, och det är där Herren talar till oss. Får vi inte uppleva natt får vi inte heller se några stjärnor. Gud talade med Samuel på natten. Jakob kämpade med Gud på natten. Och det var på natten som lärjungarna fick kämpa i stormen på Genesarets sjö. Men där lärde de också känna Jesus på ett nytt sätt. Och det som du hör Jesus viska i ditt öra under nattens kamp, DET skall du ropa ut från taken! Om du bara ropar ut det som du upplever uppe på alptopparna så blir det mest ett joddlande från alptopp till alptopp. Det kommer inte att lyfta upp de människor som befinner sig nere i dalarna.

Den moderna rika kristenheten har avskaffat smältdegeln och den livslånga helgelsen. Man säger istället att vi blir fullt färdiga genom pånyttfödelsen och

andedopet. Men det är alltså inte Bibelns undervisning. För den som älskar Gud samverkar istället allt till det bästa, som Paulus skrev. Tro det och tacka Gud för allt vad livet har fått innehålla. Lidande är inte otro. Tro går istället genom lidande, och tron renas genom detta. Det är så man blir förkrossad och får ett sådant ödmjukt hjärta där Gud kan bo. Det är så som korsets kraft kan komma till som fullkomning i dig.

Så vill du se mer av Guds kraft i ditt liv måste alltså din själviskhet dö bort och du måste acceptera den svaghet genom vilken kraften kan fullkomnas. Vill vi dessutom se väckelse så måste det till minst en sak till, och det är att vi börjar predika ett klassiskt väckelsebudskap igen, så som det har varit i alla tider. I dag hör man nästan aldrig ett sådant budskap. Men det får vi ta i en annan text...

[Gå till "Församling på villovägar - del 1"](#)

/Lennart